Banky, války, finance a my

Jane Kaufman, 23 srpna 2026

Přesně[1] jak říká Ellen Brown, americká advokátka, spisovatelka a obhájkyně ‘veřejného bankovnictví[2]‘, všechny války jsou války bankéřů. Když několik týdnů po 9/11 dostal americký generál Wesley Clark v Pentagonu seznam sedmi zemí, které měly být během dalších pěti let vojensky napadeny, všichni se tomu podivili: Proč?

Těch sedm zemí byly: Irák, Syrie, Libanon, Libye, Somálsko, Sudan a Irán. Prvních šest bylo již destabilizováno a jejich vláda nahrazena ohebnějšími a pro mezinárodní gangstery ovladatelnějšími osobami. Zbývá pouze Irán a ten se ukázal být tvrdý oříšek i pro americké agresory, jinak vykonavatele příkazů mezinárodních bankéřů.

Když člověk zbankrotuje, tak je mu zabaven majetek. Když zbankrotuje stát, tak ho bankéři vezmou do války. Spojené státy jsou bankrot už mnoho desetiletí a proto tolik válek.

Těchto sedm zemí mělo být převzato, protože žádná z nich nebyla členem ‘Světové obchodní organizace‘ (World Trade Organization, WTO) a také ‘Banky pro mezinárodní platby‘ (Bank for International Settlements, BIS). Tím pádem se vymykaly kontrole hlavní centrální banky všech centrálních banek, BIS, která je ve Švýcarsku. Vymykaly se kontrole a manipulacím Rothschilda a jeho kliky, kteří touto dobou drží pod krk celý svět.

Zbývá pouze hrstka zemí, které ještě nebyly takto podchyceny a to je Severní Korea, Kuba, Afghanistan – a Irán. Takže je snadné pochopit kde se válčí a proč.

Irán se ještě ke všemu proviňuje proti hlavní zásadě těchto finančních žraloků, když jeho banky používají stoprocentně bezúročný systém. Něco takového je trnem v oku bankovním upírům, kteří pomocí úroku, neboli pomocí lichvy stále víc bohatnou.

Deregulace a deriváty

Někdy koncem[3] 1990. let se americké Ministerstvo financí tajně dohodlo s malou klikou mezinárodních bankéřů, že odstraní finanční regulace a to po celém světě. Takže oproti dřívějším dobám mohly najednou banky držet minimální zásoby skutečných peněz, což způsobilo, že jejich půjčky mnohokrát přesahovaly tento obnos. Mohly otevírat pobočky i v jiných státech, v cizině. Komerční banky směly fungovat zároveň jako investiční banky, anebo prodávat pojistky a nemusely dodržovat vládou ustanovenou výši úroku.

Něco takového snad pomohlo bankovním zákazníkům, že půjčky byly vyřizovány rychleji a levněji, zatím co banky se mohly úměrně rychleji rozrůstat. Nevýhoda byla možnost rizikových půjček a investic, což mohlo způsobit bankovní krach a finanční krizi.

Ta skutečnost byla, že deregulací byly nahrazeny bankovní trezory ruletou a banky samy se změnily na herny a kasina. Jejich touha po obchodování s deriváty se tím rovněž materializovala a pak nastoupilo období hazardních her.

Mnozí si mohli myslet, že převést finance do jiných banek, v jiných zemích, s bezpečnějšími bankovními příkazy by mohlo pomoci, ale – ouha – ta stejná deregulace byla provedena po celém světě a ještě ke všemu zaráz. Jako vždycky, všechny tyto a podobné zločiny proti lidem jsou vedeny z jednoho centra a zaráz.

Dříve mohly banky poskytovat půjčky na auta, na domy, na osobní potřebu a cokoliv jiného. Po deregulaci byly povinny otevřít své trhy cizím bankám, jako je Citibank, nebo JP Morgan a přijmout jejich vysoce rizikové finanční deriváty. Tím bylo všech 156 členských národů WTO jedním rázem vtaženo mezi hazardní hráče.

Některé národy odmítaly podepsat novou smlouvu, která deregulace přikazovala. Jeden z nich byl Ekvador, jejichž hlavní produkt jsou banány, což jsou pro ně 'finance' a na nich závisí jejich přežití. Bylo jim řečeno, že pokud se deregulaci nepodřídí, pak jejich trhy končí a mohou své banány naházet opicím v pralese. A tak podepsali. Nic jiného jim nezbývalo.

Také Brazilie odmítla podepsat a ihned jim bylo vyhrožováno evropským Obchodním komisařem, Peter Mandelsonem, že evropské trhy pro ně končí. Jenže Brazilie vytrvala a ve skutečnosti tím získala, protože jako jediná ze západních zemí si vedla dobře v dobách bankovní krize 2007-9.

Čína podepsala, ale to, že otevřeli své bankovnictví celému světu byl pouze malý poplatek za to, že teď měli před sebou přístupné banky celého světa. Ihned se vložili do financování auto součástek a jiného spotřebního zboží v Americe. Výsledek byl, že 2 miliony pracovních míst přešlo do Číny.

Americká investiční firma Goldman Sachs podepsala tajnou smlouvu na evropské deriváty s Řeckem, což později tuto zemi zničilo. V Ekvádoru způsobilo zničení jejich finančního systému deregulací vzpoury mezi lidmi. Argentina byla deregulací donucena prodat své ropové podnikání Španělsku a vodní systém americkému Enronu (který zbankrotoval), zatím co jejich učitelé prohledávali odpadkové nádoby ve snaze najít něco k jídlu.

Evropští bankéři se nahrnuli do obchodu s deriváty aniž by věděli co dělají a dnes, až všechno zničili, jsou jejich firmy prodávány lacino, po malých kouscích, Německu.

Co jsou to deriváty

Peníze, které vyrábějí další peníze[4] samy ze sebe, to je podstata celosvětového trhu s deriváty. Tento trh je tvořen opětovně vytvářeným, zajištěným a zúročněným dluhem. Slovy 'opětovně vytvářeným' (rehypothecated) je myšleno, že předmět dluhu je půjčován stále dokola a zajištěn je materiální, fyzickou zástavou (collateral), která v případě nesplácení dluhu propadne půjčovateli. Problém je v tom, že dluhů je moc, zajištění jen jedno.

Deriváty jsou finanční smlouvy mezi dvěma nebo více stranami, jejichž hodnotu (zajištění) tvoří na příklad akcie, nebo burzovní fondy, či jiné finanční instrumenty. Zúčastnění smluvně určí časový interval, po jehož skončení bude provedena další změna.

Je několik typů derivátů. Na příklad 'Možnosti' (options) zaručují možnost zakoupení nebo prodej aktiva do určitého data, za předem určenou cenu. 'Budoucí a vpřed (futures a forwards) zaručují koupi nebo prodej aktiva za předem určenou cenu a k předem určenému datu.

'Výměny' (swaps) zaručují dvěma stranám výměnu financí, vyplývajících z aktiva, v průběhu předem určeného časového intervalu. Jsou to jedny z nejsložitějších finančních transakcí, využívány hlavně firmami a finančními institucemi.

Dluhové cenné papíry, zajištěné fyzickou zástavou (Collaterized debt obligations, CDO) jsou další, velice složité finanční machinace, jednající s hypotékami a půjčkami.

Bublina a kdo ji způsobil

Z obchodu s deriváty vznikla obrovská bublina, která se promítla málem do všeho. Je tak velká, že kdyby praskla – a zde není otázka jestli praskne, ale spíše kdy k tomu dojde – takže až tato bublina praskne, pak dojde k tolika bankrotům, že si to ani v nejbujnější fantazii nedokáteme představit. A pak ti, kteří deriváty organizovali, shrábnou všechno zajištění.

Kdy bublina praskne je těžko odhadnout. Čeká to pouze na jeden malý špendlík, který by ji propíchl. Ten špendlík může být třeba i pojišťovací krize, kterou způsobil Lloyd's of London kvůli ohrožení loďstva v Hormuzském zálivu.

Lloyd's of London sídlí v tak zvaném 'City of London'. To není město Londýn, je to pouze jeho část, jedna čtvereční míle uprostřed Londýna, kde sídlí veškeré důležité finanční instituce. Lloyd's sice není přímo pojišťovna, je to spíš jakýsi finanční trh, který sdružuje několik finančníků, kteří se dělí o riziko, s pojištěním spojené.

Lloyd's pojistí cokoliv, ale za patřičnou cenu a ta cena je řádně vysoká. S válkou proti Iránu se jejich Válečný výbor rozhodl zvýšit cenu pojistek lodím, které by tudy proplouvaly ze 0,25% celkové hodnoty převáženého obsahu na 1% až 5%. To je neslýchaný obnos, který si málokdo může dovolit platit. Když tankovací loď veze náklad v hodnotě $100 milionů, to znamená $1 až $5 milionů pouze za pojistku. Není divu, že majitelé lodí nechtějí platit.

Další přídavná tragedie je soukromý dluh, který dosahuje výše $1,5 až $3 biliony. Současná snaha je tento dluh zapravit a k tomu účelu jsou prodávány zajišťovací materiální objekty (collaterals) jednotlivých dlužníků. Něco takového může přivést na mizinu celý svět. K tomu se přidává korporační dluh, který činí $5 bilionů. Až tento bude zapravován, tak lidé přijdou nejen o zaměstnání, ale i o penze.

Problémy v Hormuzu byly skvělý akcellerant pro tuto krizi. Vysoké ceny ropy a plynu vytvořily inflaci, což zvýšilo úrokovou sazbu, snížilo cenu zajištění a dalo podnět k jeho zabrání. Proto někteří poukazují na City of London a obviňují je z toho, že problémy na Středním Východě záměrně způsobili.

Pojištění, spolu s deriváty se postaralo o tuto katastrofu. Pojištění přišlo s přehnaně vysokými cenami za pojistky, stále dokola zadlužované deriváty způsobily zabírání majetku dlužníků. Když to vezmeme kolem dokola, tak obojí jsou vlastně stejného původu, protože deriváty jsou inzerovány jako pojistky proti změnám trhu. Je to spekulativní sázková hra, snažící se předvídat směr, kterým se trh v budoucnu vydá.

V r. 1997 vydal tehdejší americký ambasádor u WTO, Timothy Geithner dokument, který poslal tehdejšímu náměstkovi ministra financí, Larry Summersovi. V tomto dokumentu popsal 'Závěrečnou hru' (End-Game). Závěrečnou hru na co? Ukázalo se, že ta závěrečná hra je deregulace bankovního sektoru, která uvedla na trh deriváty a s největší pravděpodobností způsobí zničení všeho, co zde na světě je. Takže závěrečná 'hra' je vlastně konec nás všech.

Potom budou veškerý majetek světa vlastnit bankéři, kteří ho seberou, protože tvořil zajištění pro obchod s deriváty. A protože podvod s deriváty byl uvalen hromadně, na celý svět, celý svět zaplatí bankéřům vším, co má. Všechno, naprosto všechno, co bylo použito pro derivátovou ruletu, seberou. Státní dluhopisy, smlouvy, pojistky, fyzický majetek a až ta bublina praskne, to všechno připadne několika málo mezinárodním bankéřům, kteří celý trh vytvořili právě k tomu účelu, aby nás, prosté lidi připravili o všechno, co máme.

Pět hlavních amerických banek, snad je možno říct megabanek, drží 90% všech světových derivátů. Tyto jsou: JP Morgan, Citigroup, Goldman Sachs, Bank of America a Morgan Stanley. Tito pobírají ty největší výtěžky z derivátového trhu a už dnes slintají blahem, když si představí, jak budou vlastnit naše byty, domy, úspory, auta, chaty a všechno ostatní.

'Velké zabavování' (The Great Taking)

V současné době jsou všechny cenné papíry drženy v centrálních depozitářích a to v digitální formě. Ve vší tichosti provedené změny amerického 'Jednotného obchodního kódu' (Uniform Commercial Code, UCC) a podobného zákoníku Evropské unie změnily každého investora na pouhou 'osobu s nárokem', čímž tito mají pouze právní nárok vůči svým makléřským společnostem.

Ti, kteří mají peníze v bance byli odedávna bráni jako pouzí 'věřitelé'. Jakmile jsou peníze vloženy do banky, jejich vlastnictví patří bance. Ten, kdo tam ty peníze vložil má pouze smluvní nárok (závazek na požádání), který se v případě platební neschopnosti banky řadí mezi nezajištěné pohledávky a pak není vyrovnán.

Při jakékoliv neschopnosti platby banky se akcie, dluhopisy a vklady stávají z právního hlediska zajištěním pro derivativa. Je to ovšem zajištění, které bylo mnohokrát opakovaně použito. Takže když by toto zajištění nemohlo být jako zajištění použito, pak se celý domek z karet zřítí. Pak dojde k opakovaným výzvám o doplnění financí a když finance na doplnění nejsou, pak nastane 'Velké zabavování' veškerého majetku věřitele.

Tím pádem, jak již bylo řečeno, veškeré akcie, dluhopisy, a vklady bankovních zákazníků, což jsme my, budou zabrány na vyrovnání dluhů již zmiňovaným pěti mega-bankám.

Irán a hrstka dalších zemí odmítli se této zákeřné hry zúčastnit. Takže se může stát, že hodně z těch, kteří tento podvod zavčas prohlédnou, se obrátí právě na ně a převedou svá aktiva do jejich banek. Další výhoda je, že tyto země jsou imunní vůči sankcím, uvalovaným západními vládami a uplatňovanými západními bankami a zúčtovacími centry (clearing houses).

Iránské banky zde vedou už proto, že nečítají žádný úrok na půjčky. Jejich bankovnictví funguje s použitím smluv, v souladu se Šaria zákonem. Tyto jsou: podíly na zisku (mušarakach), cena-plus financování (murabaha) a leasing (ijara).

Tím, že Iránci odmítli vybírat úrok z půjčených peněz, tak se obrnili proti kontrole centrálních bankéřů a tím pádem se na ně 'Velké zabavování' nebude vztahovat. Je jasné, že něco takového není po chuti mezinárodním finančním loupežníkům v City of London a na Wall Street. Jejich finanční systém vyžaduje neustálý dluh a z něho plynoucí úroky a stále dokola půjčované ty stejné peníze na podporu mašinerie s deriváty.

Další ohrožení: napřed biometrický systém

Otisky prstů, fotografie duhovky, rozlišení obličeje. Ano, přesně jako u trestanců, to jsou biometrické informace.

Thajsko bylo zřejmě vybráno[5] jako pokusný králík k zavedení biometrického systému. Dokonce i veškeré bankovní transakce jsou tam sledovány a zkoumány. Sebemenší podezření z nesouladu vynáší okamžité nahlášení jako podvod a je trestáno stejně rychle, aniž by bylo předtím důkladně prozkoumáno a ověřeno. Více než 3 miliony bankovních účtů byly kvůli přehnaným vládním opatřením již zmraženy, bez předcházejícího upozornění jejich majitelů.

Lidé to zjistili až když na příklad zadali platbu a ta neprošla. A pak se dověděli, že nejen jeden, ale všechny jejich účty byly zmraženy. Takže skončí bez peněz, nemají ani na potraviny, na nájem, nebo na benzin do auta.

To nejhorší na tom je, že tito lidé nikdy nezjistí důvod, proč byly jejich účty zmraženy. Nikdy nebudou vědět proč vzniklo podezření na praní peněz, nebo bankovní podvod.

V zemi vypukl chaos, nikdo si nemohl být jistý, jestli i on nebude další den na mizině. Obchodníci odmítali platby kartami, chtěli pouze hotovost, protože hrozba zmražení účtů se týkala i jich.

Asistent guvernéra thajského bankovního systému oznámil, že situace bude ihned prověřována a neprávem zmražené účty znovu otevřeny. Jenže při tolika milionech účtů to určitě nebude rychlý proces a lidé potřebují jíst, potřebují se dopravit do zaměstnání, potřebují platit účty, nakupovat potřebnosti. A tak málem přes noc přestali thajští občané věřit bankovnímu systému a začali peníze schovávat doma.

Stejně tak Vietnam, tam v současné době uzavřeli 86 milionů bankovních účtů. Tamnější vláda požaduje kontrolu každé transakce a její ověřování u samého zadavatele skrze biometrické informace. Zřejmě se obávají, že by někde nebyly zaplaceny daně, anebo jednoduše zkoušejí své občany terorizovat.

Jedna moje známá, bydlící v Německu, může dosvědčit, že i tam začíná být soukromý majetek ohrožen. Koupila si cosi v zahraničí za nějakých 100 euro a na celnici jí dělali potíže. Musela podepsat protokol, že se nejedná o praní peněz a že kupovaný objekt má skutečně tu hodnotu. 100 euro a praní peněz!

Poté digitální ‘peníze‘

Ta snaha[6] zavézt digitální ‘peníze‘ nepřestává strašit globalistům v hlavách. Tak rádi by je zavedli, tak rádi by kontrolovali naprosto všechno a manipulovali s naším majetkem po libosti. Digitální peníze znamenají dokonalé otroctví. Nemůžete si je schovat doma do matrace, protože ve skutečnosti neexistují a jejich cena je vázána na centrální banku, která je vydává. A centrální banka nejen že určuje jejich hodnotu, ale může ji zmáčknutím knoflíku na klávesnici počítače manipulovat kterým směrem chce, anebo je zcela vymazat, či zabránit určitým osobám v jejich použití a mnoho jiného.

Údajně ve Španělsku a v některých dalších zemích v Evropě už je snaha snížit množství peněz, které může mít každý doma. Je to samozřejmě nesmysl, jak chtějí kontrolovat dodržování něčeho takového? Nejspíš je to pouze další trik jak držet populaci vystrašenou a v obavách o budoucnost, takže bude poslušná.

A pak nám předhodí digitální peníze, vydávané centrální bankou a zdůvodní tento podvodný tah jako snahu o zabezpečení našich financí. Někteří z nás, kteří neznají pozadí tohoto triku mohou být za něco takového dokonce vděčni a ve svém nadšení si nepovšimnou, že tyto peníze jsou ještě ke všemu vázány na jejich biometrické informace. Takže kdyby majitel účtu onemocněl, tak bude celá rodina hladem.

Jako další, kdyby se dříve spořádaný občan jakkoliv provinil, jako na příklad kdyby někde vyvěsil plakát proti válce, nebo přišel v tričku, které má na sobě velké písmeno ‘Z‘, což může znamenat buď že je na straně Ruska, anebo taky podpis literárního bandity Zorro, a také že je

u konce sil, poslední písmeno v abecedě, tak takovému člověkovi bude jeho účet vymazán a nebude kam se odvolat, nebude kde žádat nápravu. Banky se tím ovšem stávají soudními institucemi, s právem vymáhání trestu a to není ani trochu v pořádku. Zde by měly zasáhnout soudy a něčemu takovému zabránit.

Uvědomte si, že už dnes chtějí od běžných občanů, svých zákazníků potvrzení, že nejsou politicky činní. Takže být politicky činný určitě znamená, že je bankovní účet tohoto člověka dán stranou a on sám je pak sledován. Je-li na 'správné' straně, což znamená, že souhlasí s tím, co je oficiální sbírka lží a propagandy, pak je všechno v pořádku. Ale kdyby ne, tak jsou peníze ty tam.

Něco takového může být použito i když třeba vláda něco nařídí, jako na příklad povinné očkování a my se očkovat nenecháme. Mimochodem – ode kdy má vláda co nařizovat co se týče zdravotních záležitostí. To je v pracovní náplni lékařů a i ti mohou něco takového pouze navrhnout, nebo doporučit a ne to vnucovat.

Nigel Farage britský politik, už to zažil, přes noc byl bez peněz, všechny účty zmraženy. Ruská federace a mnoho ruských občanů tím také prošli. Kanadští řidiči nákladních aut, kteří před nějakým rokem protestovali proti vládě s tím mají rovněž zkušenosti a někteří z nich zkušenosti velmi trpké, když už své peníze nikdy nedostali zpátky. Ovšem v Kanadě je možné ledacos. Tam když člověk trpí trvalou a vleklou nemocí, tak mu lékař doporučí lékařsky provedenou sebevraždu, neboli euthanasii.

Asi jim to nevyjde

Ale s největší pravděpodobností jim ty digitální peníze, vydávané centrální bankou nevyjdou. Nejen že je to příliš složité, ale možná i nemožné, sledovat všechna ta desetikorunová vydání za kornoutek zmrzliny, tkaničky do bot, nebo parkování.

Ovšem kontrolu si neodpustí. Pak zavedou kontrolu člověka na smartphonu, každý ho přece musí mít a kdo ho nemá, je ze hry ven. Náš telefon bude o nás vědět všechno, bude obsahovat naše zdravotní údaje, bude znát co a kde nakupujeme, čeho nakupujeme moc a čeho málo, bude vědět s kým se přátelíme a s kým ne a celou spoustu dalších informací, které my sami jsme už dávno zapomněli.

Každý z nás bude mít na mobilu svůj osobní QR kód a ten bude automaticky zaznamenávat všechno, co člověk prožívá. Už dnes, na mnoha místech nám nabízejí rychlé vyřízení záležitostí skrze právě tento kód. QR – co to znamená? Je to v Angličtině, 'Quick Response' (rychlá reakce, nebo také rychlá odezva).

---

[1] https://ellenbrown.com/2026/04/11/all-wars-are-bankers-wars-iran-and-the-bankers-endgame/
[2] **Veřejné bankovnictví** je finanční systém, kdy jsou banky vlastněny státem a ne soukromými investory. Veškeré výdělky jdou proti dalším půjčkám, anebo do státní pokladny.
https://justmoney.org/why-public-funds-should-be-deposited-in-publicly-owned-banks/
[3] https://www.gregpalast.com/larry-summers-and-the-secret-end-game-memo/
[4] https://www.fidelity.com/learning-center/trading-investing/what-are-derivatives
[5] https://www.armstrongeconomics.com/armstrongeconomics101/regulation/thailand-freezes-over-3-million-bank-accounts/
[6] https://www.globalresearch.ca/cash-control-lockdown-cbdc-digital-id-biometrics/5904691